11/07/2023

Η επικήδειος ομιλία του Μητροπολίτη Πέτρας για τον μακαριστό π. Γεώργιο Ατσαλάκη

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πέτρας και Χερρονήσου

“Να βλέπουμε τον θάνατο ως μία αποδημία. Από δημότες της γης γινόμαστε δημότες του ουρανού. Κατατασσόμεθα στο δήμο της θριαμβεύουσας Εκκλησίας”. Αυτά είπε μεταξύ άλλων ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πέτρας και Χερρονήσου κ. Γεράσιμος στην επικήδειο ομιλία του για τον μακαριστό π. Γεώργιο Ατσαλάκη.

Στον περικαλλή ιερό ναό Αγίου Αντωνίου της πόλεως του Αγίου Νικολάου τελέσθηκε στις 8 Ιουλίου η εξόδιος Ακολουθία του μακαριστού πρωτ. του Οικουμενικού Θρόνου και επί σειρά πολλών ετών Γενικού Αρχιερατικού Επιτρόπου της Ιεράς Μητρόπολης Πέτρας και Χερρονήσου π. Γεωργίου Ατσαλάκη.

Της Ακολουθίας προέστη ο Σεβασμιώτατος Αρχιεπίσκοπος Κρήτης κ. Ευγένιος, συμπαραστατούμενος από τους Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες Ιεραπύτνης και Σητείας κ. Κύριλλο και Πέτρας και Χερρονήσου κ. Γεράσιμο, πλειάδα Κληρικών, και

συμπροσευχομένων των Αρχών της πόλεως και πλήθους κόσμου.

Ολόκληρη η επικήδειος ομιλία

«Γινώσκει Κύριος τὰς ὁδοὺς τῶν ἀμώμων,

καὶ ἡ κληρονομία αὐτῶν εἰς τὸν αἰῶνα ἔσται» (Ψαλ. 36.18).

Από εχθές, που ακούσαμε, Σεβαστοί Πατέρες και αδελφοί μου αγαπητοί, το άγγελμα της **εκδημίας**, του σεβαστού και αγαπητού μας πνευματικού πατρός, φίλου και συνεργάτη στο διοικητικό, ενοριακό, κηρυκτικό, φιλανθρωπικό και λειτουργικό έργο της Εκκλησίας αειμνήστου πατρός Γεωργίου, και της μεταστάσεώς του «ἀπό τῶν λυπηρῶν ἐπί τά χρηστότερα καί θυμηδέστερα ὅπου ἀνάπαυσις καί χαρά», η ψυχή μας είναι κατώδυνος κατ’ άνθρωπον. Αλλά η λύπη μας μετριάζεται, έχοντας κατά νουν τον προτρεπτικό λόγο του Αποστόλου Παύλου «ἵνα μή λυπούμεθα καθώς καί οἱ λοιποί οἱ μή ἔχοντες ἐλπίδα…ὅτι καί ὁ Θεός διά τοῦ Ἰησοῦ ἄξει σύν αὐτῷ» (Α΄ Θεσ.13-14).

Η νεκρώσιμος Ακολουθία αγαπητοί μου είναι διακήρυξη της αμετάθετης πίστης μας στον Αναστάντα Χριστό, στην Ανάσταση. Είναι ομολογία ότι προσδοκούμε ανάσταση νεκρών. Είναι βεβαιότητα ότι ο έσχατος εχθρός ο θάνατος καταργείται. Και ενώ για τους άπιστους η ζωή σβήνει και υπάρχει το μηδέν της αθέου φιλοσοφίας, για τους πιστούς η ζωή είναι αιώνιος. Ο σπόρος, που πέφτει μέσα στη γη, σαπίζει και την άνοιξη ανασταίνεται σε μία άλλη καινούρια ζωή. Έτσι και το ανθρώπινο σώμα, χτυπημένο από το θάνατο πέφτει στο χώμα, «σπείρεται εν φθορά, εγείρεται εν αφθαρσία… Σπείρεται ἐν ασθενείᾳ, ἐγείρεται ἐν δυνάμει».

Τούτη η ζωή είναι πολύ μικρή. Η ψυχή μας όμως δεν πεθαίνει. Δεν φυλακίζεται μέσα στο μνήμα. Ζει έξω από το χρόνο και το χώρο. Ο άνθρωπος ζει και μετά θάνατον. Το βεβαιώνει ο λόγος του Ιησού Χριστού. «Πᾶς ὁ ζῶν καί πιστεύων εἰς ἐμέ, οὐ μή ἀποθάνη εἰς τόν αἰῶνα».

Ο Χριστός αναστήθηκε. Έγινε «πρωτότοκος τῶν νεκρῶν». Μας άνοιξε τον δρόμο προς την αιωνιότητα και έκτοτε ο θάνατος έγινε φυσίζωος ύπνος. Και για να μιλήσουμε με γλώσσα οικεία, η γη είναι το φυτώριο για τα λουλούδια της αναστάσεως. Όσοι πιστεύουν στην Ανάσταση δεν ζουν αποκλειστικά για το φυτώριο της πρόσκαιρης αυτής ζωής. Είναι βέβαιοι ότι κάποια μέρα θα μεταφυτευτούν στον κήπο της αιωνιότητος του ουρανού. Είναι ωραίο και δεν υπάρχει ωραιότερο, να πεθαίνει κανείς με την ελπίδα της αναστάσεως και με το όνομα του Χριστού στα χείλη.

Δική μας είναι η αιωνιότητα. Μας την χάρισε ο Χριστός με την Ανάστασή Του. Και

όμως εμείς φιλονικούμε για τα μικρά και τα χαμαίζηλα τούτης της ζωής, που παρέρχονται. Τι είναι η ζωή αυτή μπροστά στην αιωνιότητα;

Το θέμα λοιπόν δεν είναι αν πεθάνουμε. Αυτό είναι βέβαιο για όλους μας. **Το ζήτημα είναι αν έχουμε αποκτήσει με την πίστη τα κυάλια της αναστάσεως για να ατενίζουμε το θάνατο και να τον βλέπουμε ως μία αλλαγή, όπως διδάσκει ο Απόστολος Παύλος.** Αλλαγή αντικατάστασης των δερματίνων χιτώνων μας. Ότι «καθώς ἐφορέσαμεν τήν εἰκόνα τοῦ χοϊκοῦ, φορέσωμεν καί τήν εἰκόνα τοῦ ἐπουρανίου». Αυτήν την μεταστοιχείωση προσδοκούμε, αφού «διά θανάτου τό θνητόν καί διά ταφῆς τό φθαρτόν μεταβάλλεται».

Να βλέπουμε τον θάνατο ως μία αποδημία. Από δημότες της γης γινόμαστε δημότες του ουρανού. Κατατασσόμεθα στο δήμο της θριαμβεύουσας Εκκλησίας. Γι’ αυτό, κατά τον Απόστολο, «καί θαρροῦμεν καί εὐδοκοῦμεν», «ἐκδημήσαι ἐκ τοῦ σώματος καί ἐνδημήσαι πρός τόν Κύριον».

Αγαπητοί μου,

Μ’ αυτή την πίστη στην Ανάσταση και μ’ αυτή την προοπτική της αιωνιότητος ατενίζουμε το σκήνωμα του αγαπητού και σεβαστού μας πατρός Γεωργίου Ατσαλάκη.

Ο πατήρ Γεώργιος γεννήθηκε στους Έξω Ποτάμους Λασιθίου το 1944, από τους ευλαβεστάτους γονείς τον Μιχαήλ και την Ειρήνη. Ενωρίς έμεινε ορφανός από πατέρα και την επιμέλεια της ανατροφής και εν γένει διαπαιδαγωγήσεώς του ανέλαβε η ευλαβεστάτη μητέρα του.

Τα πρώτα Γυμνασιακά χρόνια τα πέρασε στο Γυμνάσιο του Αγίου Νικολάου. Στους Έξω Ποτάμους είχε δάσκαλο τον παπά Γιώργη Μηναδάκη, τον οποίο πολύ αγαπούσε και από τον οποίο έλαβε και την συμμαρτυρία για να λάβει το της ιεροσύνης μέγα αξίωμα. ¨Όταν πήγε στο Γυμνάσιο του Αγίου Νικολάου έμενε στα Έξω Λακώνια και με άλλους συμμαθητές του πηγαινοερχότανε στον Άγιο Νικόλαο με τα πόδια. Αυτά τα χρόνια τα διήλθε πολύ δύσκολα και τα διηγούταν συχνά με πολλή συγκίνηση. Τα επόμενα Γυμνασιακά χρόνια τα πέρασε στην Εκκλησιαστική Σχολή Χανίων.

Εκεί επέδειξε ένθεο ζήλο για την ιεροσύνη επηρεασθείς από τον τότε Υποδιευθυντή της Σχολής και μετέπειτα Μητροπολίτη Κισσάμου και Σελίνου Ειρηναίο Γαλανάκη και τον Αρχιμανδρίτη Χρυσόστομο Μαραγκουδάκη. Βασικό ρόλο στη θεολογική του κατάρτιση έπαιξε και ο καθηγητής του αείμνηστος Πρωτοπρεσβύτερος Μιχαήλ Καρδαμάκης.

Πτυχιούχος της Θεολογικής Σχολής των Αθηνών, επιδόθηκε στη μελέτη των Πατέρων της Εκκλησίας και κυρίως των έργων του ιερού Χρυσοστόμου και του Μεγάλου Βασιλείου.

Χειροτονήθηκε Διάκονος (14.9.1967) και Πρεσβύτερος (9.11.67), υπό του αοιδίμου Μητροπολίτου Πέτρας κυρού Δημητρίου, ο οποίος και τον χειροθέτησε και Πρωτοπρεσβύτερο και Πνευματικό και Μεγάλο Οικονόμο της Μητροπόλεως Πέτρας για την κοινωνική και φιλανθρωπική δράση του.

Διετέλεσε: α) Εφημέριος Έξω Ποτάμων, από 1.12.1969 έως 30.11.1970. β) Εφημέριος Αγίου Χαραλάμπους Ιλισίων, Κοιμήσεως της Θεοτόκου Μοναστηρακίου της Αρχιεπισκοπής Αθηνών, Αγίου Ιωάννου Ρέντη, Ι. Μητροπόλεως Πειραιώς κατά την περίοδο των σπουδών του από 1.12.1969 έως 317.1972. γ) Εφημέριος Ελληνικών, Ι. Μητροπ. Πέτρας από 1.8.1972 και μετετέθη στη νεοϊδρυθείσα Ενορία Αγίου Γεωργίου της πόλεως του Αγίου Νικολάου στις 13.2.1973, ως τακτικός εφημέριος και προϊστάμενος αυτής.

Διετέλεσε Γραμματέας του Ο.Δ.Μ.Π. Λασιθίου από 1.1.1973, Γραμματέας Ι. Μητροπόλεως Πέτρας και τιμήθηκε με το αξίωμα του Γεν. Αρχιερατικού Επιτρόπου της Μητροπόλεως Πέτρας από τους μακαριστούς Μητροπολίτες Δημήτριο,

Νεκτάριο, τον τοποτηρητή Ιεραπύτνης και Σητείας Φιλόθεο και την ελαχιστότητά μου.

Ο πατήρ Γεώργιος από την ημέρα της τοποθετήσεώς του στη νεοσύστατη Ενορία του Αγίου Γεωργίου επελήφθη των καθηκόντων του μετά ζήλου και αφοσιώσεως, «ἐν φόβῳ Θεοῦ, ἐν εὐλαβείᾳ πολλῇ καί εὐπρεπεία ἱερατική», όπως χαρακτηριστικά σημειώνει στο Απολυτήριο Γράμμα ο μακαριστός Μητροπολίτης Πειραιώς Χρυσόστομος Ταβλαδωράκης, και με την επιλογή αξίων συνεργατών, εργάστηκε αόκνως και αθορύβως για τη συγκρότηση της Ενορίας και τον εξωραϊσμό του Ενοριακού ναού και των Παρεκκλησίων του. Με δική του πρωτοβουλία, μέριμνα και επιστασία ιδρύθηκε ο ιερός Ναός του Αγίου Μύρωνος Πίσσηδων και το κορύφωμα υπήρξε η ανέγερση του περικαλλούς Ναού του Αγίου Αντωνίου, που είναι έργο και

ει και να

Με εισήγηση του αειμνήστου Μητροπολίτου Πέτρας και Χερροννήσου κυρού Νεκταρίου το Οικουμενικό Πατριαρχείο του απένειμε το οφίκιο του Πρωτοπρεσβυτέρου του Οικουμενικού Θρόνου (2.2.2006).

Ο Πατήρ Γεώργιος επέδειξε και συγγραφική δραστηριότητα αρθρογραφών εποικοδομητικά κείμενα ορθοδόξου θεολογίας στην τοπική εφημερίδα «ΑΝΑΤΟΛΗ», που δικαίως τον ονομάζει φίλο και συνεργάτη, τα περισσότερα από τα οποία τα συγκέντρωσε στα βιβλία: α) «Η ΩΡΑΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ» (το 2006), που το αφιέρωσε στην ανοικοδόμηση του Ναού Αγίου Αντωνίου, β) «ΠΙΣΤΗ ΚΑΙ ΖΩΗ» (το 2006), που το αφιέρωσε στις Ενορίες που υπηρέτησε: Αγίου Ιωάννου Ρέντη, Άγιο Χαράλαμπο Ιλισίων Αθηνών, Μεσοβούνου Φλωρίνης και στις εδώ: Ποτάμων, Ελληνικών και Αγίου Γεωργίου, γ) «ΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ» (το 2008) και «Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΠΑΙΔΙΟΥ» το 2009, στην Αθήνα, που έχει χαρακτήρα μάλλον αυτοβιογραφικό.

Ο πατήρ Γεώργιος διακρινόταν για την προσήλωση στις εκκλησιαστικές μας παραδόσεις και την πατερική συνείδηση, τη λειτουργική ζωή και, μη αφιστάμενος της συγχρόνου σκέψεως και θεωρήσεως των πραγμάτων μερίμνησε με κάθε σωστό εκκλησιολογικά και εκκλησιαστικά τρόπο να εμπεδώσει στις καρδιές που του εμπιστεύθηκε η χάρη του Θεού τη ανύσταχτη μέριμνα της εν Χριστώ σωτηρίας.

Ο μακαριστός Ιερέας Γεώργιος τίμησε την ιερωσύνη που του εμπιστεύθηκε η Εκκλησία, με λόγια και με έργα και μίλησε στους ανθρώπους για την πίστη, την καρτερία και την ελπίδα, που πρέπει να έχουν όλοι ανεξαιρέτως ιδίως όταν τους επισκέπτεται ο πόνος με διάφορες μορφές, της ορφάνιας και της αρρώστιας. Και το έδειξε ο ίδιος έμπρακτα το τελευταίο χρονικό διάστημα της εδώ ζωής του, που

δοκιμάστηκε φοβερά η υγεία του.

Σεβαστέ και αγαπητέ μου π. Γεώργιε,

Τα τελευταία σου χρόνια ήταν δύσκολα. Τα έζησες μέσα σε πόνο και δοκιμασία. Εφύλαξες οδούς σκληράς. Η τελευταία αυτή περίοδος της ζωής σου φανέρωσε την αμετάθετη εμπιστοσύνη σου στο θέλημα του Θεού, τη βαθιά υπομονή σου. Υπομονή που είναι χάρισμα και αρετή συνάμα. Υπέμεινες αγόγγυστα τις ασθένειες της πολυμόχθου σαρκός. Ανταναπλήρωσες τα υστερήματα των θλίψεων του Χριστού και ένιωθες το σταυρό σου ελαφρύ, αφού Εκείνος που αγάπησες και διακόνησες τον σήκωσε πρώτος. Έβλεπες το κρεβάτι της ασθενείας σου ως προέκταση του σταυρού. Και με τα μάτια της πίστεως ατένιζες την ανάσταση που την κέρδισες με τον πόνο.

Σε προπέμπουμε στην αιωνιότητα, όλοι μας, με σεβασμό και τιμή. Σε ευχαριστούμε γιατί τίμησες την οικογένειά μας. Γιατί ήσουν Ιερεύς του Θεού του Υψίστου. Σε ευχαριστούμε για την ευλογημένη συζυγία και την ευτεκνία σου. Θα θυμόμαστε διαρκώς την ευγένεια σου, την καλοσύνη σου, την αξιοπρέπεια σου Θα προσευχόμαστε για την ανάπαυση της ψυχής σου, να μνησθείη Κύριος ο Θεός της ιερωσύνης σου.

Προσευχόμαστε να συνεχίζεις τη λειτουργία σου και στο υπερουράνιο θυσιαστήριο. Αυτό φανερώνουν τα άμφια που φορείς και να ψάλεις πιο μελωδικά στο Θρόνο του Τριαδικού Θεού. Σε παρακαλούμε να μας μνημονεύεις όλους. Την οικογένειά σου, την ενορία σου, όλους εμάς που σ’ αγαπήσαμε και θα παραμείνουμε πιστοί στη μνήμη σου.

Ας είναι αιωνία η μνήμη σου. Αμήν!

Διαβάστε ακόμη:

Εκοιμήθη ο Πρωτοπρεσβύτερος του Οικουμενικού Θρόνου π. Γεώργιος Ατσαλάκης

Ο Αρχιεπίσκοπος Κρήτης στην εξόδιο Ακολουθία του μακαριστού πρωτ. Γεωργίου Ατσαλάκη